

5 VÄGEN TILL KUNSKAPEN OCH ENHETEN

5.1 Inledning

¹Vägen till kunskapen och enheten är den väg på vilken mänskligheten vandrar mot ofrånkomliga slutmålet: närmast högre naturrike, det femte.

²Vi äro i fysiska världen för att göra erfarenheter och lära av dem, förvärva insikt och förståelse samt för fortsatt utveckling i högre rike erforderliga egenskaper och förmågor.

³Vägen är lång från barbarstadiet till idealitetsstadiet, från okunnighetens fysiska, emotionala och mentala världar till kunskapens och enhetens världar.

⁴I det följande visas, hurusom människan utan esoterisk kunskap om verkligheten och livet blir offer för sina emotionala illusioner och mentala fiktioner.

⁵Hon är aningslös om, att hon är en monad i ett kausalhölje, att hon såsom inkarnerad i en organism äger ytterligare fyra höljen av allt högre slags molekyllarmateria med olika slags medvetenhet. Själv konstatera att så förhåller sig kan hon, när hon förvärvat medvetenhet i sitt högsta hölje (intuition i kausalhöljet i platoniska idévärlden).

⁶Indiernas "maya" var ursprungligen gemensamma beteckningen på alla de föreställningar om verkligheten, livet och livets mening, som människorna göra sig. "Maya" betyder alltså icke (som västerländska filosofer tro), att fysiska världen är illusion, en inbillning, att fysiska materien är en irrealitet.

⁷"Maya" betyder, att kunskap om verkligheten icke kan förvärfvas av människor, icke av några slags väsen i de tre mänskliga världarna (fysiska, emotionala, mentala) utan först i kausalvärlden, som tillhör femte naturriket. Ifall de, som uppnått detta rike, inkarnera för att hjälpa människorna, återvända de, efter att ha lämnat organismen, till sina världar. De vistas icke i emotionala eller mentala världarna.

⁸"Maya" är alltså sammanfattningen av alla slags filosofiens konstruktioner och vetenskapens hypoteser och teorier, dessutom alla emotionala illusioner och mentala fiktioner samt alla slags klärvoajanta undersökningar.

⁹Människan har ännu att lära sig, att hon helt enkelt är ofattbart okunnig om så gott som allt i den kosmos, i vilken hon existerar. Den så kallade sokratiska visheten (den högsta för människan) består i insikten att hon praktiskt taget endast vet, att hon "ingenting" vet. Vi tro oss veta, men verkligt veta göra vi icke ens ifråga om det av oss mest utforskade. Kanske det inom några hundra år kan gå upp för mänskligheten, att de auktoriteter, som varit vägvisare för mänskligheten, endast visat vilse (naturligtvis undantagandes sändebuden från planethierarkien). Vi måste lita till "auktoriteter" inom alla olika slags forskningsområden, eftersom de veta mer än vad "lekmannen" kan göra. Men det förblir en nödfallsutväg tills vidare. När dessa auktoriteter uppträda med normgivande anspråk, vittna de om en fundamental brist i sin intellektuella utrustning.

¹⁰Vad beträffar människans livsföring i olika avseenden, har esoterikern fått lära sig inse, att endast kunskapen om livslagarna kan utgöra rättesnöret, dessa livslagar om vilka mänskligheten i stort sett ännu är okunnig och vilka den alltjämt tycks vägra att beakta, insnärjd som den är i sina emotionala illusioner och mentala fiktioner. Att frigöra mänskligheten från dessa torde ännu länge övergå en Herkules' kraftprov att rensa Augiasstallet.

EMOTIONALA ILLUSIONERNAS VÄRLD

5.2 Inledning

¹Emotionalvärlden är illusionernas värld. Emotionalmedvetenheten är till sin natur uteslutande begär, drift eller det individen på emotionalstadiet förnimmer såsom dynamisk vilja. På barbarstadiet, innan ännu det mentala aktiverats, yttrar sig begäret såsom mer eller mindre okontrollerade impulser. I och med att mentalhöljet påverkas av emotionalhöljets vibrationer, sammanvävas båda höljena, väckes mentalmedvetenheten till liv och sammansmälta begär och tanke. Överväger begäret, fås tankefärgat begär (känsla). Överväger tanken, fås begärbetonad tanke (fantasi). Det är känslan och fantasien, som äro upphov till känslotänkandets illusioner. På civilisationsstadiet är mesta tänkandet begärets önsketänkande. Individen är alltid personligt engagerad och aldrig fullt opersonlig utom beträffande renodlat mentala problem (till exempel matematiska).

²Emotionalmedvetenheten är hos normalindividen i fysisk inkarnation subjektiv, individuellt eller kollektivt. Den förfalskar mentalmedvetenhetens uppfattning av och inställning till verkligheten. Illusion är alltså missvisande, desorienterande och livsförfalskande begär, känsla eller fantasi.

³Människan har under tusentals inkarnationer identifierat sig med sina illusioner, vilka alltså finnas latenta i det undermedvetna och äro bestämmande för instinkten på lägre stadier. Det undermedvetna, som består av komplex, till över 90 procent av illusionskomplex, är det material psykoanalysen genom sporadiska störtdykningar försöker utforska och individen själv pejla vid så kallad självanalys. Egentliga människan är det under- och övermedvetna, i stort sett oåtkomligt för dagsmedvetenheten.

⁴Under emotionaleonen är emotionalmaterien den mest vitaliserade, emotionalvibrationerna de starkaste, emotionalmedvetenheten den mest suggestiva och emotionalviljan den mest dominerande. Känslans visshet är absolut, när den bestäms av begärviljan. Befria sig från allt detta kan endast metodiskt och systematiskt aktiverade mentalmedvetenheten.

5.3 Emotionalvärldens objektiva illusioner

¹Emotionalmaterien formar sig ögonblickligen efter svagaste yttring av emotionalmedvetenheten. Detta är förklaringen till att emotionalvärlden är fylld av emotionala materieformer. I denna världs tre lägsta regioner, som utgöras av de tre lägsta emotionala molekylarslagen, finnas dessutom bestående motsvarigheter till fysiska formerna. I de fyra högsta regionerna äro samtliga materieformer (frånsett emotionalväsens egna emotionalhöljen) skapade av emotionalväsens fantasi. Formernas livslängd betingas av intensiteten i begäret som formade dem.

²Det finns ingen möjlighet för en klärvoajant eller nykomling i emotionalvärlden att bedöma emotionalformernas verklighetsinnehåll. Esoteriska axiomet lyder: "Ingen självlärd forskare såg någonsin riktigt". Han kan icke avgöra, om det han ser (berg, sjö, träd, djur, människa, byggnad etc.) har fysisk motsvarighet, icke heller om den mänskliga gestalt han ser tillhör en även i fysiska världen levande evolutionsmonad, är enbart emotionala "liket" av en människa eller en fantasiprodukt. Han kan icke bedöma, om de händelseförlopp han iakttar utspelas just i det ögonblicket eller äro avspeglingar av historiska skeenden i det förflutna eller av skildringar i roman eller drama.

³Religiösa föreställningar om gud eller Kristus etc. bli, som allt annat, former i emotionalmaterien. Helgonet, som lever i innerlig gudsgemenskap, formar omedvetet en gudomsgestalt, som för honom, när han lämnar fysiska världen, ter sig såsom den realitet han trott på.

⁴Det sagda förklarar varför en Swedenborg, en Steiner, en Martinus, en Ramakrishna etc. togo materieförmerna för alltigenom äkta företeelser. Den Vergilius Swedenborg samtalade med var icke romerske skalden utan en kopia av denne. Detsamma gäller ofta gestalterna vid spiritistiska framkallningar.

⁵Det enda människan kan lära i emotionalvärlden är alltings illusivitet och bedräglighet. Ju förr de, som kommit till emotionalvärlden, sträva efter att nå kausalvärlden eller på nytt få inkarnera, desto bättre.

⁶I det följande behandlas fysiska människans emotionala illusioner. Att kunna genomskåda dessa är förutsättning för kunskap om livet.

5.4 Egocentricitetens illusioner

¹Jaget är centrum i sin cirkel och den medelpunkt kring vilken universum roterar. Allt annat är ovidkommande. Jaget lever i sitt önsketänkande. Egocentriciteten är förankrad i det undermedvetna. Latenta jagkomplexet väcks till liv genom allt, som berövar barnet dess omedelbarhet och enkelhet, opersonlighet och saklighet. Därmed begynner också förfalskningen av verkligheten genom subjektivering. Snart äro såväl passiva underlägsenhetskomplexet som aktiva överlägsenhetskomplexet i full funktion. Båda dessa vidsträckta komplex äro till sin grundtendens repellerande, ehuru de vid behov kunna maskera sig till attraherande.

²Dessa komplex utvecklas hos barnet från och med treårsåldern genom allting, som kommer i relation till jagkomplexet. Underlägsenheten utbildas genom dels nedsättande personliga omdömen, dels jämförelser med andra. Därigenom förstörs instinktiva självtilliten och säkerheten, uppammas fruktan och sårbarhet. Överlägsenhetskomplexet stimuleras dels genom personligt i stället för sakligt beröm, dels i självförsvar mot olämplig behandling och aggressivitet.

³På lägre utvecklingsstadier är egocentriciteten en nödvändig, på högre blir den en hämmande faktor för utvecklingen. På barbarstadiet suggererar den individen till att förvärva överlägsna färdigheter, på civilisationsstadiet till att förvärva mer insikt. Det är först, när känslan av samhörighet gör sig gällande, som grupp tänkandet börjar ersätta jagtänkandet. På kulturstadiet blir egoismen alltmer förfinad och det allt förfalskande självbedrägeriet allt svårare att upptäcka. Ingenting förvanskas så lätt som egna motiven, underlättat av att utvecklingen medför ständig motivförskjutning.

⁴Till egocentricitetens illusioner hör bland annat allt som ingår i självhävdelsen: självunderskattning, självöverskattning, självbedräglighet, självblindhet, självmärkvärdighet, självtillräcklighet, självförträfflighet, självmedlidande. Dit hör moralillusionismen. Dit höra fåfänga, högmod, falsk ödmjukhet, dömande, indignation, förakt, skadeglädje etc. Dit höra maktens och ärans illusioner. Egocentriciteten är både grund och orsak till att så gott som allt mänskligt är lögn i oss och omkring oss. Den smula sanning som finns är det gudomliga i oss.

5.5 Ägandets illusioner

¹Såväl Buddha som Christos varnade eftertryckligt för ägandets illusioner.

²Begäret är omätligt, och ökade möjligheter att tillfredsställa "behoven" ha, om vi ge vika för inneboende tendensen, till följd att begären kunna växa i det oändliga. "Allt jordens guld förslår ej för en enda människas begär" enligt Buddha.

³Samlandet såsom en vurm är utslag av tanklös egoism. Förvärvsbegäret kan växa så, att det blir girighet och förkväver alla ädla känslor, dödar kärleken till nästan och gör människan hård inför andras nöd. De vanligaste motiven för penningsamlande torde vara fruktan för fattigdom och strävan efter den makt rikedom ger. Många giriga bedraga sig själva med att de samla för att en gång kunna donera till välgörande ändamål. Typiskt exempel på förhållandet mellan rikedom och

så kallad välgörenhet var den som bad gud att få en million för att kunna bispringa en nödställd med tusen kronor.

⁴Individens förhållande till pengar utgör ett av de mest betydelsefulla proven på förvärvat livsinsikt. Ägandets illusioner försvinna, när förståelsen vaknar för skördelagen samt för livets mening och mål.

⁵Av många skäl varnade Christos för att samla ägodelar. Vårt "hjärta" är hos våra skatter. Penningsamlande drar våra tankar från livets väsentligheter. Det medför även konsekvenser för framtiden. I liv efter liv skall den girige samla skatter för att mista dem på något sätt, alla tänkbara sätt, tills han inser det meningslösa i detta slags sisyfosarbete med ty åtföljande tantaloskval.

⁶Fattigdom är, liksom omdömeslös försakelse, intet eftersträvansvärt utan blir ett hinder, ifall den försvårar för oss att rätt fylla vår uppgift.

⁷Pengar äro anförtrott gods för vilkas förvaltning på rätta sättet vi äro ansvariga. Även för offer fordras omdömesförmåga.

5.6 *Sentimentalitetens illusioner*

¹Till sentimentalitetens eller känslsamhetens illusioner höra dels den egoistiska kärlekens illusioner, dels allehanda kulturella och politiska illusioner.

²Man kan urskilja fyra huvudslag av kärlek: Självmedlidandet. Kärleken som vill väcka genkärlek för att själv bli älskad. Den relativt osjälviska kärleken, vilken yttrar sig såsom beundran, tillgivenhet och deltagande. Slutligen den helt osjälviska kärleken, som vill den älskades lycka, oberoende av egen lycka.

³Självmedlidandet är krassaste, mest självförblindade slag av egoism. Typiskt för denna självkärlek är, att den tror sig lida mer än de som den tillfogar lidande. Det skulle innebära, att förföljelse och tortyr av andra vore raffinerat självplågeri.

⁴Till egoistiska kärleken hör det speciella slags avund som kallas svartsjuka, en obotlig sjukdom. (Oöverträffligt skarpt belyses detta tillstånd med Schleiermachers formulering: "Eifersucht ist eine Leidenschaft, die mit Eifer sucht was Leiden schafft.") Utmärkande för egoistiska kärleken är att den vill äga för sig själv och därmed binder, begränsar, utesluter i stället för att frigöra.

⁵Våra verkliga vänner tillhöra vår klan, och med dem ha vi varit förenade under tusentals inkarnationer i släktskapens alla olika relationer. Dem kunna vi aldrig förlora, även om vi i någon inkarnation icke skulle möta dem.

⁶Det offras oerhört med tid, arbete och pengar på sällskapslivets meningslösa konventioner, på att hjälpa andra fördriva dyrbara tiden, tillgodose nyfikenhet och skvallerbehov, insvepa andra i behagligheter för att själv få njuta därav.

⁷Till kulturföreteelserna kan man räkna produkterna inom "skön-litteratur", konst och musik. Deras uppgift borde vara att försköna och förädla livet och därmed underlätta utvecklingen. Numera göra de allt för att motarbeta den. I stället för att förädla det emotionala och stärka de ädlare känslorna bidrar skönlitteraturen (roman, drama etc.) dels till enbart förströelse, dels att uppamma romantikens drypande sentimentalitet, dels till att återuppväcka barbarstadiets illusioner och fylla emotionalvärlden med repellerande vibrationer och materieformer, bidra till att göra verkligheten till ett helvete. Konsten i vår tid gör vad den kan för att förfula livet. Atonala musiken tror sig kunna nå högre slags harmoni genom dissonans. Det är också ett bevis på människornas desorientering och sönderslitenhet.

⁸De flesta politiska ideologier äro verk av livsokunniga så kallade idealister, som trott sig om att kunna konstruera samhällen och förändra människor med teorier. De ha mer ställt till ohägn än gjort gagn. Det är psykologiskt misstag predika ideal, som tillhöra högre utvecklingsstadier, för människor på lägre. Allt avhånas och förkastas, som ligger över dessas förmåga av förståelse och förverkligande.

⁹Marx' påstående, att fysiska faktorer äro enda slaget av pådrivande krafter i sociala utvecklingen, vittnar om livsokunnighet. Vida mäktigare än fysiska faktorer äro emotionala illusioner och mentala fiktioner.

¹⁰Det är sentimentaliteten, som ger okunnighet och oförmåga makt att bestämma, ger rättigheter utan skyldigheter, ger makt utan ansvar, predikar jämlikhet, som upphäver alla skillnader mellan olika utvecklingsstadier. Det är som att sätta barn att styra i de vuxnas samhälle.

¹¹Sentimentaliteten kommer även till uttryck i förvända pjoskpedagojan, i den godhet som endast är svaghet och villrådig eftergivenhet, som låter barnen växa upp i okunnighet om livets lagar, gör dem till viljesvaga veklingar, offer för egna impulserna, oförmögna att svara för sig själva, kvarhåller dem på infantila barbarstadiet med dess godtycke och självsvald.

5.7 Lyckans och olyckans illusioner

¹Det emotionala är till sin natur attraherande eller repellerande, mestadels obeständigt och lätttrört. Så länge individen är centrad i sitt emotionalhöljes medvetenhet och tar denna för sin själ, är han offer för motsatsparen, kastningarna mellan harmoniska och disharmoniska vibrationer, yttrande sig bland annat i lust eller olust, tillfredsställelse eller otillfredsställelse, tillförsikt eller fruktan, glädje eller sorg, lycka eller olycka. De, som äro beroende av dessa tillstånd, leva i känslan av osäkerhet och ovisshet, bli tvekande och famlande, lättledda och opålitliga, slitas mellan motsatta önskningsar, ha dåligt samvete hur de än göra. De riskera ständigt att förlora balansen, tåla varken medgång eller motgång. När de äro i lyckan, berusas de av inbilskhet och övermod. När de äro i olyckan, bli de offer för missmod, nedstämdhet och förtvivlan.

²Egoisten jagar efter lyckan och löper all risk att aldrig finna annat än kortvarig och obeständig sådan. Han blir olycklig, så snart han ej får ohämmat tillgodose de begär som för honom utgöra livets mening.

³Envar har sin uppfattning av lycka. De livsokunniga söka lyckan överallt utom där den står att finna: i enheten. All motsättning mot livet gör olycklig och endast ökar splittringen. För att nå enheten måste vi odla emotionala attraktionen, förutan vilken livsinriktningen blir missvisande och möjlighet till livsförståelse saknas.

⁴Till de illusioner, som göra oss olyckliga eller lyckliga, höra framgång och misslyckande. Det finns intet misslyckande. Det finns inga andra olyckor än vår okunnighets tro, att de äro olyckor, liksom det aldrig kan finnas förtvivlade situationer, endast förtvivlade människor. Allt ont som händer oss är skörd, avbetalning, gottgörelse, undervisning, härdning eller prov, och ofta alltsammans på en gång. Den som förstätt livet rätt, segrar i själva undergången. De flesta ha väl fått uppleva, hurusom det de trodde vara största olycka, visade sig vara det bästa som kunde hända.

⁵Lidande är dålig skörd och upphör, när sådden skördats. Medlidandet ökar lidandet i världen, försvagar, gör oss till livsodugliga nervvrak, oförmögna att hjälpa. Den som nått kulturstadiet hyser deltagande med alla som lida och ser sin plikt att göra allt för att bekämpa lidandet, överallt och alltid. Vi äro alla delaktiga i mänsklighetens ohyggliga nöd. Alla ha vi i förflutna liv på alla sätt genom vår laglöshet bidragit till att öka lidandet i världen. Men vi gagna inga med att martera oss själva. Genom att vara olyckliga göra vi andra olyckliga och bidraga till att öka allmänna depressionen.

⁶Liv, som levas i enlighet med Lagen, är emotional lycka, mental glädje och essential sällhet. Även fysiska och emotionala världarna komma att bli lyckans hemvist, när mänskligheten förvärvat kunskap om Lagen och förmåga av lagtillämpning.

⁷Konsten att leva lyckligt kallade de gamle för levnadskonst. Negativt sett består levnadskonst i förmågan att glömma sig själv och sin obetydlighet, icke uppmärksamma det som är ägnat att göra oss olyckliga, beröva oss lugn, mod, tillförsikt. Stoikern oroar sig icke för framtiden, grämer sig icke över det förflutna, gör sig oberoende av "hur det känns" i det närvarande. Den vise lever

tragiskt men tar det aldrig tragiskt. Vi måste skörda vad vi sått. Det är vetskap om lag, icke fatalism eller tro på oundvikligt öde. Positivt sett består levnadskonst i strävan efter att uppnå högre nivåer, giva innehåll åt livet genom ändamålsenlig pliktuppfyllelse. Beständig lycka vinnes genom strävan efter frigörelse från det lägre genom identifikation med det högre.

5.8 Hängivenhetens illusioner

¹Hängivenhetens illusioner tillhåra högsta emotionala utvecklingsstadiet, kulturindividens och mystikerns, emotionala helgonets stadium. Dessa attraktionens utslag kunna icke rätt förstås på lägre stadier. Misstolkade bli de hinder för dem som genom dessa illusioner måste förvärva attraktionens egenskaper och förmågor: beundran, tillgivenhet, deltagande, respekt, vördnad, entusiasm, offervilja.

²Hithörande illusioner möjliggöra förväxlingen av det högre emotionala med det essentiala, det ideala såsom ändamål i stället för medel. Hit höra vidskepelse, att helgonets uppfattningar eller trons så kallade sanningar överensstämmer med kunskapen om verkligheten och livet, att goda motiv äro försvar för allsköns misstag, att man kan göra ont för att gott må komma därav, att ändamålet helgar medlen.

³Dyrkan kan förblinda. Till hängivenhetens illusioner höra glorifiering av allsköns talanger och genier, omdömeslös auktoritetsdyrkan, som gör en bok till guds ord och en ideologi till högsta sanning. Därmed möjliggöras despotiens brutaliteter, befallda av en Jahve, en inkquisition, en Hitler eller en Stalin. Allt detta vittnar om det så kallade samvetets otillförlitlighet. Utan kunskap om livslagarna är människan som ett rö för vinden.

⁴Emotionala helgonet är sista inkarnationen på emotionalstadiet. En sådan individ förefaller fullkomlig, emedan han fått tillfälle aktivera sina latent emotionala egenskaper med mest ändamålsenliga skörd. Av omdömeslösa hopen betraktas detta slags helgon som allvetande och talande idel guds ord. Ofta tror helgonet själv på sin allvishet och fablar om kosmisk medvetenhet, tror sig ha uppnått det "absoluta", ingått i "nirvana" etc. Med helgoninkarnationen gör individen sitt inträde på humanitetsstadiet. Ödmjukhet visar sig i insikten om egna oerhörda begränsningen och frånvaron av auktoritetslater.

⁵Vår föreställning om gudomen anger vårt utvecklingsstadium. Ju lägre nivån, desto krassare gudsbegreppet. Varje försök att ge gudomen några som helst begreppsbestämningar vittnar om okunnighet.

⁶Allting kan bli källa till misstag, innan individen förvärvat åtminstone humanitetsstadiets sunda förnuft.

⁷Den största och sista illusionen, som ingen människa kan frigöra sig ifrån, är den, att man är fri från illusioner.

MENTALA FIKTIONERNAS VÄRLD

5.9 Inledning

¹Mentalvärlden är fiktionernas värld.

²Mentalvärlden är icke sitt eget sannings- eller verklighetskriterium. Den är ett instrument för dels objektiva förståndets konstaterande av fakta, dels subjektiva förnuftets insättande av fakta i historiska, logiska, psykologiska, kausala sammanhang, dels konkretisering av idévärldens ideer.

³Fakta kunna indelas i subjektiva och objektiva. De subjektiva tillhöra medvetenhetsaspekten, de objektiva materie- och rörelseaspekterna.

⁴Förståndets objektiva uppfattning av verkligheten är alltid riktig så långt den sträcker sig. I kunskapsteoretiskt hänseende är allting först och främst vad det synes vara men dessutom alltid något helt annat och ofantligt mycket mera.

⁵Fakta äro i stort sett värdelösa, innan de av förnuftet kunna inpassas i sina rätta sammanhang. Fakta bli fiktioner, när de av okunnigheten insätts i felaktiga sammanhang. Sammanhangen äro system. Till grund för allt tänkande ligga principer och system, om människorna veta därom eller ej. Alla förklaringar utan tillräckliga fakta äro fiktioner.

⁶Tänkande människan, som eftersträvar klarhet, söker, för att kunna begripa, fastställa principer och system. System ger överblick över fakta, möjliggör riktig uppfattning av subjektiva faktas grund och följd samt objektiva faktas orsak och verkan. Systemets beskaffenhet visar individens utvecklingsnivå, uppfattningsförmåga och sakkunskap. Så stor är okunnigheten om tillvaron, verkligheten och livet, att teologiens dogmsystem, filosofiens spekulatonsystem och vetenskapens hypotessystem kunnat godtagas såsom förnuftiga och riktiga förklaringar.

⁷Fiktioner äro föreställningar utan motsvarighet i verkligheten. Till fiktioner kunna räknas hugskott, inbillningar, förmodanden, gissningar, godtyckets antaganden, skenfakta, dogmer, hypoteser, fakta i felaktiga sammanhang, ideer lösryckta ur sina system, delen tagen för det hela. Till fiktionerna höra således alla vilseledande, verklighetsförfalskande föreställningar, begrepp och system. Över 90 procent av de flestas tankeliv består av fiktioner. Det var detta de gamle invigda kallade "att leva i skenet".

⁸Fiktionerna äro dels individuella, dels kollektiva. De kollektiva utgöra familjens, släktens, klassens, nationens, mänsklighetens fördomar, idiosynkrasier, idiologier etc. De kunna indelas i religiösa, moraliska, filosofiska, vetenskapliga och samhällliga fiktioner. Alla exoteriska världs- och livsåskådningar äro fiktionssystem.

⁹"Vi se blott vad vi redan veta," riktigare: vad vi tro oss veta, vilket är något helt annat. Vi uppfatta verkligheten genom våra felaktiga system. Förnuftet är därför rastlöst sysselsatt med att konstruera nya system, alltefter som nya fakta tillkomma. Endast fåvitska diktaturer inbilla sig att de förmå hejda tänkandet, förfalska fakta, tvinga mänskligheten godtaga system, som icke överensstämna med verkligheten. Misstag, avsiktliga eller oavsiktliga, bli alla förr eller senare rättade.

¹⁰Esoteriska mentalsystemets överlägsenhet visar sig däri, att nya fakta tvångslöst låta sig inpassas i systemet. Bildning består icke i att vara fullproppad med uppslagsböckernas oordnade fakta utan i att ha fakta insatta i system och i system av system. Det är så vi orientera oss i verkligheten.

¹¹Systemen ha en suggestiv makt, som är oerhörd, tills de visat sig vara fiktionssystem. Men även sedan leva en gång inympade system sitt eget liv i det undermedvetna. Ha de dessutom invävt i emotionala illusionerna, äro de praktiskt taget outrotliga för den inkarnationen. Hos fanatiker ha fiktionssystemen så inetsats, att deras verkningar kunna sträcka sig över flera liv, ifall de genom förnyad kontakt få tillfälle återupplivas. De mottagas då såsom "uppenbarelsen". Att fanatism förstör verklighetssinnet, omöjliggör opersonlig bedömning, äro sådana företeelser som

jesuiter, moralister, marxister, nazister, freudianare etc. bevis på.

¹²Exoteriska vetandet är resultat av forskning och spekulat. Forskningen ger fakta. Spekulationen konstruerar systemet, som skall ge fakta mening. Ju fler fakta, som ingår i systemen, desto bättre äro dessa såsom orienteringssystem, visande huru långt forskningen hunnit, möjliggörande för efterföljarna att taga vid där föregångarna slutat. Det är genom oändliga serien fiktionssystem, som vetenskapen skrider framåt. Fiktionssystemen äro nödvändiga, tills anslutning nåtts till esoteriska mentalsystemet. Även esoteriska systemet blir allt fylligare med ständigt nytillkomna fakta. Men det systemet behöver aldrig göras om, emedan ramen av fundamentalfakta är given en gång för alla. Utan esoteriska systemet är det för övrigt ogörligt att bestämma fiktionernas verklighetshalt. De flesta ligga under tio procent.

¹³Exoteriska system äro i regel resultat av antingen syntetiseringsprocesser i det undermedvetna eller kontakt med övermedvetna tankeformer i mentalvärlden, konkretiseringar av platoniska ideer. De, som intensivt syssla med något problem, kunna plötsligt i dagsmedvetenheten uppleva den idé som ger lösningen.

¹⁴Illusionerna kunna huvudsakligen hänföras till livsåskådningen, fiktionerna till både världs- och livsåskådningen.

5.10 Mentalmedvetenhetens fiktivitet

¹Mentalmaterien är ännu lättare påverkad av medvetenheten än emotionalmaterien. Fiktioner äro dessutom svårare att frigöra sig ifrån än illusioner, såvida ej illusionerna förstärkts av fiktioner. Det emotionala bemästras på humanitetsstadiet med det mentala. Men för frigörelse från det mentalas makt fordras kausalmedvetenhet, permanent åtkomlig först på idealitetsstadiet.

²Normalindividen, som vid inkarnationens avveckling lämnat organismen och eterhöljet i fysiska världen, emotionalhöljet i emotionalvärlden och hamnat i mentalvärlden, lever i denna ett absolut subjektivt medvetenhetsliv utan varje möjlighet till objektivitet. Han är aningslös om att hans oerhört intensiva upplevelser äro hans egen produktion med det föreställningsmaterial han insamlat i fysiska världen.

³Den, som i fysiska världen förvärvat objektiv mentalmedvetenhet, kan i mentalvärlden utforska mentalmateriens egenskaper. Detta förutsätter subjektiv kausalmedvetenhet och instruktion av någon, som tillhör planethierarkien. Det fordras lång övning innan mentalmedvetenheten lärt sig urskilja de olika mentala materiesammansättningarna.

⁴De flesta äro alltså i mentalvärlden ur stånd att bedöma sina fiktioners verklighetshalt. Härav framgår hur meningslöst det är att söka förvärva klärvoajans, innan individen blivit ett kausaljag. Han skulle bli värnlöst offer för sina egna fiktioner. Våra äldre bröder i högre världar varna oss också för dessa av de okunniga så ivrigt eftersträvade förmågor.

⁵I det följande beröras endast några av nutidens religiösa, filosofiska och vetenskapliga fiktioner. Eftersom exoteriska föreställningslivet består av fiktioner, äro dessa givetvis otaliga.

5.11 Religiösa fiktioner

¹Vi inkarnera för att utforska fysiska världen och förvärva de egenskaper och förmågor som ska möjliggöra för oss att nå närmast högre naturrike.

²Religions uppgift skulle därför vara att bibringa människorna rättsuppfattning eller kunskapen om livets lagar, lära människorna hur de ska tänka och känna för ändamålsenligt självförverkligande.

³Allt liv, som levas i överensstämmelse med Lagen, är religiöst eller "andligt" liv. Vad individen har för världsåskådning eller trosuppfattning eller utför för slags arbete, är i just detta hänseende utan betydelse. Allt verk är andligt verk, när det fullgöres i rätta andan. Den, som troget fyllt sin livsuppgift, hur ringa den än synes människor, har levat ett andligt liv.

⁴Religionernas dogmsystem äro livsokunnighetens fiktioner. Även om tron till sitt väsen är av

emotional natur, så vila religionerna på något slags världsförklaring, hur primitiv denna än må vara.

⁵I emotionalt hänseende kunna religionerna indelas i högre och lägre slag. De högres ideal tillhöra emotionala attraktionens medvetenhetsområden.

⁶Den religion, som lyckats bevara sin upphovsmans läror i minst förvanskat skick, är buddhismen. Den lär om högre världar, själens preexistens och återfödelse samt lagen för sådd och skörd. Eftersom endast esoteriker kunna rätt tolka Buddhas lära, var det oundvikligt, att denna delvis skulle missuppfattas. Av reinkarnation blev själavandring, av karma en meningslöst tillämpad skördelag och av nirvana en alltför lättåtkomlig värld.

⁷Inga exoteriker (profeter eller teologer) ha ens haft aning om vår planets hierarki. Såväl Buddha som Christos voro hierarkiens högsta representanter. Buddha inkarnerade för sista gången för att befria mänskligheten från de religiösa illusionerna och Christos senast för att frälsa från fiktionerna. Av dessa läror ha endast Buddhas läror om gyllene medelvägen mellan asketism och likgiltighet för egen utveckling, om fyra ädla sanningarna och om ädla åttafaldiga vägen bevarats i sin ursprungliga renhet.

⁸Kristendomen uppstod ur gnostiken, som var Christos ursprungliga lära, avpassad för dåtidens möjlighet till förståelse. Det som i kyrkohistorien utgives för gnostik är högvördiga kyrkofäders missuppfattningar. Christos förkunnade sin lära för dem som blevo invigda i gnostikernas hemliga kunskapsorden. Till folket talade han endast i liknelser, emedan det saknade förutsättning att begripa esoteriska symbolerna. Hur rätt han hade däri äro de kristna dogmerna beviset på. Några av dessa dogmer följa här nedan.

⁹Dogm: Kristendomen är Kristi oförfalskade lära.

¹⁰Sanning: Det finns i kristendomen knappast något kvar av Christos ursprungliga förkunnelse.

¹¹Dogm: Synd är brott mot ett oändligt väsen och kräver därför ett oändligt straff. Gud kan förlåta synder endast för Kristi skull.

¹²Sanning: Det finns ingen synd, intet brott mot någon gud. Det finns endast misstag ifråga om Lagen, som är inbegreppet av alla kända och okända natur- och livslagar. Dessa misstag får individen vetskap om genom att uppleva deras sådd och skörd.

¹³Dogm: Moses tio bud äro dikterade av gud.

¹⁴Sanning: Gud uppställer inga förbud. Gud är ledare och övervakare av manifestationsprocessen.

¹⁵Dogm: Gud är vrede och straffande rättfärdighet.

¹⁶Sanning: Gud kan varken vredgas eller straffa. Gud är fullkomliga Lagen.

¹⁷Dogm: Gud behöver försonas med människan.

¹⁸Sanning: Gud behöver icke försonas med människan utan människan med gud.

¹⁹Dogm: Kristus är guds ende son.

²⁰Sanning: Varenda monad är potentiellt gudomlig och skall en gång i kosmiska manifestationsprocessen nå upp till högsta gudomsrikets allvetenhet och allmakt. Detta är alla väsens slutliga mål. Vägen heter självförverkligande, förvärv av alla erforderliga egenskaper och förmågor i de fem naturrikerna och de sju gudomsrikerna. De höljen, som monaden efterhand begåvas med i allt högre riken, äro avsedda att vara tjänliga redskap för inhämtande och bearbetning av erfarenheter i de olika världarna. Utvecklingen består av en serie nivåer från lägsta rike till högsta, och varje nivå är fylld med väsen på väg mot slutmålet.

²¹Dogm: Själens skapas med kroppen och dör med den.

²²Sanning: Det finns ingen död, endast upplösning av livsotjänlig form. När organismen avlägges, förflyttas monadens jagmedvetenhet till närmast högre hölje för jaget.

²³Dogm: På yttersta dagen ska själ och kropp skapas på nytt genom ett underverk.

²⁴Sanning: Den så kallade kroppens uppståndelse är ingenting annat än reinkarnation (obs! ej själavandring).

²⁵Dogm: Det finns ett evigt helvete.

²⁶Sanning: Det enda helvete som finns är de regioner i fysiska och emotionala världarna, som består av de tre lägsta molekylarslagen, samt ny inkarnation med dålig skörd. Det finns intet annat "straff", intet annat lidande, än dålig skörd av dålig sådd. Liv är lycka, när dåliga sådden skördats.

²⁷Betecknande för dogmerna är deras oföränderlighet. Vad okunnigheten i viss epok trott skall gälla som kunskap i alla tider. "Ortodoxien vägrar mottaga någon undervisning eller upplysning." Dogmatismen blir därmed fiende till utvecklingen.

²⁸Kyrkans dogmer äro misstolkningar av gnostiska symboler, vilkas rätta uttydning först i vår tid blivit exoterisk. "Frälsning" hade ursprungligen tre olika betydelser: befrielse från dålig skörd (sjukdom och nöd), förvärv av esoterisk kunskap, inträdet i femte naturriket. "Synd mot den helige ande" betydde dels idiotiseringen av sunda förnuftet genom godtagande av absurditeter, dels förakt för det goda, sanna och sköna, dels medvetet motarbetande av utvecklingen.

²⁹Kyrkans maktställning vilar på dogmen om synd och syndernas förlåtelse. Den dogmen är kristendomens största lögn och gör människorna likgiltiga för sin utveckling. Eftersom alla äro oförbätterliga och alla på förhand garanteras förlåtelse för alla tänkbara ogärningar, behöver ingen sträva efter att bli bättre. Typisk för hithörande fiktivitet var italienske banditens oro för vetenskaplige forskarens själ: "Inte för att jag har något emot ett hederligt röveri eller, om så skulle vara, knacka hål i skallen på en präst, men själen är jag rädd om och skulle aldrig inlåta mig på ett förbund med satan." Att man alltid kunde få absolution, gjorde synden till extra piff på anrättningen. Så menade renässansdamen, vilkens kock överraskat med en ny efterrätt, att "det enda, som fattades i den rättens fullkomlighet, var att det inte också skulle vara syndigt att förtära den".

³⁰Enklaste sunda förnuft och mänsklighet säger, att ingen kärlekens allmakt kan döma oskyldiga människor till att födas med synd och allsköns belastningar, leva ett liv i lidande i fysiska världen och därefter ett liv i evigt helvete. Enklaste känsla för rättvisa säger, att ingen kan oförskyllt få lida för andras missgärningar.

³¹En engelsk biskopskommitté av år 1958 sökte en räddning ut ur svårigheterna med hävdandet att "dogmerna innehålla en kärna av sanning". Med det argumentet kan man försvara de flesta lögner. Alltid innehålla de någon procent sanning.

5.12 Västerländska filosofiens fiktioner

¹Filosofiens uppgift borde vara att skänka mänskligheten ett orienterande tanke-system, ett system av forskningens fakta om verkligheten och livet.

²Den europeiska filosofien, c:a 2500 år gammal, har varit en okunnighetens spekulering och har i stort sett sysslat med idel skenproblem. Egentliga filosofien började med sofisterna. Dessförinnan behövdes ingen filosofi, emedan alla allvarliga sökare blevo invigda i esoteriska kunskapsordnar, som alltid inrättas i alla länder, där det finns folk med reflexionsförmåga och idealitet. Jämsides med politiska förfallet och demokratiseringen gingo sänkandet av kulturstandarderna och upplösningen av rättsbegreppen, varför allt färre sökare motsvarade inträdeskraven. Vad man tror sig veta om försofistiska filosofien är förmodanden på grundval av några få fragment av symboliska skrifter och filosofiska legender i mytens form. Sofisterna, som voro realister och rationalister, begrepo ingenting därav utan började spekulera på egen hand med det vetande som var allmän egendom. Som all annan spekulering utan erforderliga fakta måste även sofisterna sluta i skepticism. Den ersattes av kristna dogmsystemet med dess åsiktstyrning.

³I och med kyrkliga förfallet under renässansen, då även påvarna blivit skeptiker, kunde spekuleringen ånyo gripa omkring sig och har sedan dess ej stått att hejda. Det ena systemet efter det andra fantiserades ihop, tills kulmen nåddes med hegelska systemet, som visste allting om – ingenting. Omkring 1830 hade den begynnande naturforskningen nått en sådan utveckling, att forskarna kunde fullständigt söndersmula filosofernas fantasikonstruktioner. Sedan dess har

filosofien i huvudsak sysslat med så kallad kunskapsteori och nya skenproblem. Den undrar, om tillvaron är en inbillning, om materien är verklig, om det finns en materiell yttervärld. Den tvivlar på förståndets objektiva uppfattning av verkligheten, litar mera på subjektiva förnuftets spetsfundigheter. Den söker genom så kallad begreppanalys undersöka om begreppen ha någon verklighetshalt utan förståelse för att detta förutsätter just den kunskap om tillvaron som filosofernas sakna.

⁴Vetenskapliga forskningen i förening med sunda förnuftet har kunnat rikta en förintande kritik mot såväl filosofiska som teologiska systemen. Kärnfysiken har sprängt icke allenast kemiska atomen utan även grunden för naturvetenskapliga uppfattningen: hypotesen om materiens oförstörbarhet. Därmed har mänskligheten glidit in i en ny skeptisk period. Det har sina risker att upplösa alla gamla system utan att sätta förnuftigare i deras ställe. Utrensningen var förvisso nödvändig. Filosofien med sina oförnuftiga tvivel på naturforskningens resultat, teologien med sin vägran rätta sina dogmer efter vetenskapens fakta, moralfiktionalismen med sina verklighetsstridiga och livsfientliga tabuer, hade överlevat sig själva. Men därmed ha människorna berövats den visshet de behöva för att icke leva i ett mentalt kaos. Rättsuppfattningen framgår ur livsåskådningen, som i sin tur vilar på världsåskådningen. Allmänna systemupplösningen har medfört upplösning av rättsbegreppen, allmän laglöshet, godtyckligt lagstiftande med förakt för allt vad lag heter. Med rätta påpekar Bertrand Russell, hurusom “människorna känna sig djupt osäkra beträffande vad som är rätt och orätt. De äro till och med ovissa om huruvida rätt och orätt äro något annat än gammal vidskepelse.”

⁵Vetenskapsmän, som insett nödläget, arbeta energiskt på nya system. För detta äro de numera otvivelaktigt fullt kvalificerade. Filosoferna ha därmed blivit arbetslösa. Filosofien, sådan den fortfarande bedrivs, kan saklöst överföras till idéhistorien för avlagda uppfattningar.

⁶Ännu äro filosoferna icke beredda att åtaga sig uppgiften utarbeta system, som skulle kunna förmedla övergången från exoteriska system till esoteriska mentalsystemet.

5.13 Indiska filosofiens fiktioner

¹Det är typiskt för västerländska filosofiens självtillräcklighet, att den aldrig befattat sig med de indiska tankesystemen.

²Det finns ett otal sådana. De, som tilldra sig västerlänningarnas största intresse, äro vedanta, sankhya och yoga.

³Sankhya är med *purusha* (medvetenhet) och *prakriti* (materia) ett dualistiskt system. Vedanta lever ett teoretiskt dubbelliv som dels monistisk, dels dualistisk. Såsom monistisk (advaita) är den subjektivistisk, förnekar materiens och materiella yttervärldens existens. Men när den skall försöka ge någon förnuftig förklaring på tillvaron, befatta sig med något så förnedrande som prosaiska verkligheten, måste den i alla fall ner i dualismen och låter *mahat* (världssjäl) frambringa *akasha* (materia) och *prana* (rörelse, kraft, energi). *Akasha*, påverkad av *prana*, producerar universum. Yogafilosofien, som utgår från Patanjali, upptar i sig såväl vedanta som sankhya.

⁴Icke heller indiska filosofien har således löst tillvarons grundproblem om verklighetens treenighet. Däremot har yogafilosofien överskridit gränsen för immanenta transcendentalfilosofien och blivit transcendensfilosofi. Den gör gällande, att det finns högre världar och åtar sig att bevisa det för envar, som vill underkasta sig dess utbildningsmetoder. Det är väl att märka, att den strängt fasthåller kravet på förståndets objektivitet även beträffande högre världar.

⁵Yogafilosofien kan indelas i två huvudformer: hatha och raja yoga. Hatha yoga sysslar huvudsakligen med fysiska världen (synliga och eteriska) för att nå herravälde över fysiska materien. Raja yoga intresserar sig mer för den överfysiska världen och söker att genom koncentration, meditation, kontemplation och illumination uppgå i nirvana, vilken den anser

yogin kunna uppnå genom att efter vartannat följa de tre olika vägarna: karma yoga eller fysiska tjänandets väg, bhakti yoga eller emotionala hängivenhetens väg och gnana yoga, som är förnuftets väg.

⁶Rajayogin, som fått sin utbildning i någon av de många hemliga yogaskolorna, envar med sitt eklektiska system, får genom metodisk träning tillfälle förvärva fysisk-eterisk och emotional objektiv medvetenhet eller klärvoajans.

⁷Det torde framgå härav, att yogafilosofien, trots sin ojämförliga överlägsenhet över västerländsk filosofi, har sin stora begränsning. Den vet ingenting om kosmos' verkliga beskaffenhet, om individuella urjaget (monaden), om vår planets hierarki. Den rör sig med termer, som den en gång ärvt från esoteriken. Dess förklaringar av *manas*, *buddhi*, *atma* eller *nirvana*, återfödelse och karma äro i väsentliga avseenden direkt felaktiga.

⁸För att ett system skall ha utsikt bli allmänt godtaget av hinduerna fordras, att det ger obegränsad möjlighet till outtömlig fantasispekulation. Det får icke bestå av enbart fakta. Det är därför buddhismen har små utsikter att någonsin i Indien bli erkänd som den suveräna religion den är. Buddhas krav på sunt förnuft och på tankens begränsning till möjligheterna för mänsklig erfarenhet inom fysiska, emotionala och mentala världarna röner föga uppskattning. Femte naturrikets världar (buddhi och nirvana), om vilka ingen människa kan veta något av egen erfarenhet, äro mycket intressantare. Man har alltför lätt att i varje fantast se en avatar.

⁹Alltsedan Ramakrishna (död 1886) bröt med sekretessen och öppet undervisade i yoga, ha många yogier offentliggjort vissa metoder för meditation, andningsövningar etc. Detta har visat sig ödesdigert. Icke en gång alla indier äga de nödvändiga fysiologiska förutsättningarna för dessa metoder. Offren äro legio. Att konstra med andningen kan medföra lungshot eller rubbningar av nervsystemet. Meditation på höljescentra (chakraer) medför tumörer. Esoterikern varnar eftertryckligt för alla hithörande metoder. De esoteriska äro enkla och suveräna. De förbli esoteriska. Objektiv medvetenhet i lägre världar utan esoterisk kunskap endast förstärker maya, illusioner och fiktioner.

5.14 Vetenskapens fiktioner

¹Naturvetenskapens uppgift är att utforska och ge oss kunskap om fysiska världen och fysiska materiens lagar, göra människan till herre över fysiska naturkrafterna, möjliggöra för henne att avskaffa sjukdom, fattigdom och materiell brist, skänka henne en människovärdig fysisk existens.

²Det är icke naturvetenskapens uppgift att utforma en världsåskådning. Därtill behövs kunskap även om högre världar, som icke kunna utforskas med fysiska metoder.

³Naturvetenskapen konstaterar fysiska fakta och beskriver fysiska verkligheten. Den fysiska uppfattningen betecknas sedan gammalt som materialism. Den riktiga benämningen vore fysikalism. Också alla högre världar bestå nämligen av materia.

⁴För att kunna rätt begripa fordras system, som insätter fakta i deras riktiga sammanhang. Det enda system, som i längden kommer att kunna bestå, är esoterikens hylozoiska system. Hylozoiken är det enda system, som klargör tillvarons treenighet, dess tre likvärdiga aspekter: materie-, rörelse- och medvetenhetsaspekterna.

⁵Fysikalisterna, som anse, att synliga världen är den enda existerande, ha hittills ansett det vara "under sin värdighet" att fördomsfritt undersöka för dem oförklarliga företeelser. De le ett medlidsamt löje åt det Bacon kallade "praktisk metafysik" (magi), som är tillämpningen av esoteriska kunskapen om medvetenhetens förmåga att i enlighet med fysisk-eteriska naturlagar dirigera eteriska materieenergi och därigenom frambringa "fenomen" eller påtagliga förändringar i synliga materien.

⁶I det följande uppräknas några av de många naturvetenskapliga fiktionerna, som ännu likt dogmer spöka i vetenskapliga litteraturen. Att flera av dem uppenbarligen motsäga varandra, beror på att kärnfysikens nya fiktioner förekomma tillsammans med äldre fiktioner.

⁷Hypotes: Naturforskningen har i det närmaste utforskat materiens natur.

⁸Sanning: Naturforskningen kan, hänvisad som den är till synliga världen, utforska endast c:a en procent av tillvarons materieaspekt.

⁹Hypotes: Vetenskapen har i det närmaste konstaterat alla naturlagar och utforskat alla naturkrafter. Vetenskapen kan således a priori avgöra, huruvida så kallade okända företeelser är möjliga eller icke, avgöra om de "strida mot naturlagarna".

¹⁰Sanning: Vetenskapen saknar ännu kunskap om c:a 99 procent av alla naturlagar och naturkrafter.

¹¹Hypotes: Det finns inga naturlagar, endast frekvensföreteelser eller statistiska lagar.

¹²Sanning: Hela kosmos är en enda sammanhängande lagenlighet. Det finns lagar i allt och allting är uttryck för lag.

¹³Hypotes: Enda världen är synliga, fysiska världen.

¹⁴Sanning: Kosmos utgöres av en serie varandra genomträngande världar av olika täthetsgrad.

¹⁵Hypotes: Det finns ingen annan materia än fysisk materia.

¹⁶Sanning: Det finns en lång, kontinuerlig serie allt högre aggregationstillstånd, som bilda en serie olika slags världar med olika slags materia.

¹⁷Hypotes: Fysiska materien består av tre aggregationstillstånd: fast, flytande och gasformig.

¹⁸Sanning: Fysiska materien består av sju olika aggregationstillstånd, utom de tre nämnda ytterligare fyra: eteriska, supereteriska, subatomiska och atomiska.

¹⁹Hypotes: Kärnfysiken sysslar med att spränga den fysiska atomen.

²⁰Sanning: Det, som kärnfysiken kallar den fysiska atomen, är den kemiska atomen, som esoteriken kallar etermolekylen. När fysiska atomen sprängs, erhålles 49 emotionalatomer.

²¹Hypotes: Materia och energi är två fundamentalt olika slag av företeelser.

²²Sanning: Materia och energi är samma sak. Det finns endast materia. Alla högre slag av materia förhålla sig till lägre slag som energi till materia. Energi är materia.

²³Hypotes: Fysiska materien är oförstörbar.

²⁴Sanning: Fysiska materien kan upplösas och överföras till emotionalmateria. Detsamma gäller även högre materielag. Endast uratomerna är oförstörbara.

²⁵Hypotes: Materien upplöses i energi.

²⁶Sanning: All energi är, som redan sagts, materia. Det finns ursprungligen endast en energi: urmateriens dynamiska energi.

²⁷Hypotes: Kosmos är ett evigt oförstörbart perpetuum mobile.

²⁸Sanning: All manifestationsmateria är en gång formad av uratomer och skall en gång återgå till uratomtillståndet, varvid alla uratomer (monader) ska ha förvärvat aktualiserad, aktiv medvetenhet och allvetenhet i universums alla olika slags världar.

²⁹Hypotes: Medvetenheten är en egenskap endast hos organiska materien.

³⁰Sanning: All materia har antingen potentiell eller något slags aktualiserad medvetenhet. Allting är samtidigt materia, rörelse och medvetenhet. Ingen av de tre kan finnas utan de två andra.

5.15 KUNSKAPENS VÄRLD

¹Kunskapens värld har fått olika beteckningar: platoniska idévärlden, intuitionens värld, kausalvärlden, esoteriska kunskapens värld.

²Genom att omnämna idévärldens existens tangerade Platon det esoteriskt tillåtna. Den vink, han gav eftervärldens lärde, uppfattades av dem på många sätt utom givetvis det enda riktiga: att kunskapen har sin speciella värld och att mentala spekulatörens endast kan bli fiktioner.

³I och med uppnåendet av denna värld kan människan bereda sig på övergången till femte naturriket. I kausalvärlden, som utgör mötesplatsen för individer tillhörande såväl fjärde som femte naturriket, träder hon i förbindelse med medlemmar tillhörande vår planets hierarki.

⁴De lärde le sitt överlägsna leende åt esoteriken. Den har ingen lärt dem, hur de ska kunna begripa. Den måste vara ett påhitt av en charlatan. För dessa lärde finns endast synliga världen och möjligtvis något som kallas för "andliga världen", vad den nu kan vara för någonting. De äro aningslösa om verkligheten och livet, tillvarons mening och mål, vår egen planets högre världar med dessas hierarki. Det vore nog icke heller tillrådligt för akademiska auktoriteten att avlägsna sig alltför långt från akademiska uppfattningen av den så kallade sanningen. Den djärve, som vågar vara före sin tid och trotsa långsamt eftersläpande akademiska opinionen, blir ofelbart betraktad såsom fantast, sinnesrubbad eller senil.

⁵I kausalvärlden finns ingen maya, illusivitet eller fiktivitet. Det är först i denna värld, som individen kan förvärva kunskap om verkligheten och livet; som han alltid vet, om han vet eller icke vet och ej som i lägre världar bara antar eller tror. Kausalmedvetenheten tänker alltid i överensstämmelse med verkligheten. Givetvis kan kausalintuitionen endast gälla lägre, icke högre världar. Men även beträffande de högre och tillvaron i övrigt finns ett enormt förråd av vetande, förmedlat genom hela serien väsen i allt högre riken.

⁶För att uppnå kausalvärlden fordras förvärv av högre mentala förmågor: utöver vanliga slutledningstänkandet och principstänkandet även perspektivtänkandet och systemtänkandet. Först därefter har man utsikt nå upp till intuitionen.

5.16 ENHETENS VÄRLD

¹Essentialvärlden eller enhetens värld är femte naturrikets lägsta värld. Den, som vill ila mänskliga utvecklingen i förväg, har alltid möjlighet att göra detta. För att uppnå denna värld fordras att förvärva de tolv essentiala egenskaperna samt med tillspetsad målmedvetenhet tjäna mänskligheten, utvecklingen och livet. Symboliskt finnas dessa egenskaper angivna i esoteriska berättelsen om Herkules tolv arbeten, vilka naturligtvis totalt förvanskats i exoteriska legenden. Om dessa egenskaper är onödigt att spekulera. Man får nöja sig med vetskap om den lag som säger, att när individen är mogen för högre kunskap, får han den till skänks på något sätt.

²Essentialjaget förstår vad som menas med frihet, att friheten förvärvas genom lag och ändamålsenlig lagtillämpning. Lägre världars så kallade frihet består i okunnighetens godtycke, som medför kaos. Fullkomligt är allt, som blivit lag. Utvecklingen består i fortgående anpassning till Lagen, sådan den verkar på närmast högre nivå. Det finns intet misslyckande, endast mer eller mindre nödvändiga lärdomar. Mycket som kallas ont hör med till de nödvändiga livserfarenheterna.

³Essentialjaget inser det riktiga i talesättet: Bäst som var, är, blir. Vad som sker är i överensstämmelse med Lagen och föreliggande betingelser, verkan av förutvarande orsaker. Ingenting kan hända oss, som vi ej förtjänat. Individens lidanden äro hans eget verk i det förflutna. Talet om orättvisa i något som helst avseende är okunnighetens och avundens talesätt. Det finns inga oförtjänta privilegier. Att människorna ej förstå att rätt begagna dem, blir ju bara dålig sådd för framtiden.

⁴Vägen till kunskapen och enheten innebär alltså självförvärv av alla egenskaper och förmågor, som göra det möjligt för individen att uppnå närmast högre naturrike, det femte, och därmed bli en allt större tjänare av livet och utvecklingen.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Vägen till kunskapen och enheten* av Henry T. Laurency. Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Fem*, utgiven 1995. Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1986, 1995.